

Balogh Attila

Numero XXXIX

Hull a hó,
bokrok emlőin
ott csüng az idő,
állatok szomja,
ha pancsol
a havon,
szétfröccsen
ez a jelen,
hátam síkját kettémetsző
gerincemet
behavazzák
a bénulás
meleg
kövei,
bogárka lábamon pizmog
a séta,
kontyom alá gödör
roskad,
ha megbillenek
a havon,
fényesen zuhanok,
karcolni füvek öléről
zöld sebet,
zümmög nyelvem alatt
a tenger,
spicceli langyos patakjait,
ha kék pókhálót köpök
a nyitott szememen
szöszlő
havazás ellen,
s nékem már nem vackom
ez az idő,
cigaretták fehér csikkjei
a mezőn,
mint a hóesés oszlopai,
merednek,

madarak szügyéig
ebben
a lakásgödrű télben,
s a köd
bőre
mögött
tompán dobog
a Nap,
s halánték
alatt
zöld zúzódás
a patak,
én pedig a hazán hasalok,
s fölöttem
a prototípus
papok
legyet gyűjtenek,
s ha akarok,
akkor örök patent
a karom
hasadon,
szálkás árkein felejtí színét
a tenger,
mint egy magnószalagsík,
ott húzódik
Európa gödrén,
cipel történelmi csacsogást
anyám zománcos lavórjába,
csillog férfikezeken,
arcokon,
és szép lassan
langyos szalonnát majszolnak
a cigányok,
éhes vagyok,
sárga
árnyék

BALOGH ATTILA (1956) költő, a *Cigányfűró* című folyóirat volt főszerkesztője.

ez a tányér
hideg
leves,
kisfiú körme melegszik
a szájüreg kavicsai
közt,
és esik
az eső,
füvek zöld korma oldódik
a havon,
arcomon megköt
a beton,
s úgy fekszem itt
asszony
és fal közé szorulva,
mintha villamoson ülnék,
s galamb vérzik
a paplan alatt,
csak csönd bokra
a kezem,
vécé lopkodja
székletem,
már hozzám hajol az Isten,
simogatja bennem
önmagát,
a vizek kék indigóján
testem
lemásolja
a halált,
véletlenül
ott marad,
s lóbál zivatar fészkeből
nedvet a suhogás,
ha szoknyád fölcsavarod,
térdeim közül szivárog
egy maréknyi patak,
ujjodon ott csorog
a tenger,
befedik sík
üveggel,
s hebeg
pólya féle sebet
a magzat,
amikor belőled kidűl,
s ezek a néma
lelkű,

magyar
fiúk
a hazához
már csak a vizelet aranyzsinórján
kötődnek,
s tömködik aktuális szoknya alá
szőrös
micsodájukat,
ízlelik baba fenekén
a jövő búzét,
szaporodik szerteszt
a hazában
a mikrofon nélkül némák
serege,
ujjukon tenyészik kéjesen
a szentség
sárga
karikája,
nyúlik szájukban végtelenségig
a boldogság
piros
rágógumija,
ablak üvegére varasodik
az éjszaka,
cicik rugalmas füveit
legelik
fufrus csődörök,
patáik alatt nyafog
az illegális csók,
és orcás embriót teremt magának
a lét,
s a nép
felbőszült ágyékkal türemkedik,
szimatolni
szívárványt zajosan,
agrárlakodalmak,
párvás technikusai
kihajtogatják
szoknyák hűvöséből
a mocorgó gyönyört,
ágyék humuszából vacogva
kicsattan
a csoda,
s ha lesz
vacsora,
még ma
elalszom.